

Lesznai Anna

(1885 – 1966)

RIGÓFÜTTYRE

Síkolt a rigó repeső füttye a lomb közt:
„A tavasz, a tavasz, már másé, már másé, már másé.”
Illatos hajkoronájuk díszében ragyogván
Jönnek a mások.

Érted-e?... delet dobbanó szívvel megállni kék kikeletben
Érted-e?... mást szólít már szállván a tavaszi szél.
Lobbanó fürttel az orgonabokrok nem néked
Ontják a vérük.

Nem sorsodat rejti a rügy már; zsendülő lombon
Nem néked kell általtörnöd vérző ajakkal.
Nem néked fonódik új kéjek töviskoszorúja!
Nem téged hívnak.

Te állj meg, te állj meg, te állj meg, sohase mozdulj.
Arany nyaradért fizess meg minden tavasszal!
Keskeny a nyár pallója s hídja a délnek
Ingó szivárvány.

Állj meg keményen, mint őskori templomi szűzek,
Szent serleget hordva bűvös márványkarokkal.
Ha sűrű örömmé erjed nedve örömmek
Meg ne inogjál.

S ha néha tűzpiros alkony pillangószárnya
Illó olajja seprí a serleged színét,
Te állj meg, sohase fussál dalos sikollyal
Neki az éjnek.

Megtudtad: ez a tiéd, a kéjeid kertje.
S mert kerted van, nem lehet kerted az egész világ.
Áldott elérés ára érett megállás...
Nincsen tovább már.

Mint őskori templomok lánya alázatos márványkarokkal
Hordozzad szíved: számodra szíved az egész világ.
Keskeny a nyár pallója, de vezet végtelen véghez.
Keskeny a sorsod, de rajta Istenek járnak.
Állj meg, ne mozdulj.

A tavasz, a tavasz, már másé, már másé, már másé.